

Unga Reumatiker i Södermanland

Unga Reumatiker i Södermanland hade årsmöte i början av mars. Till mötet hade ett 20-tal av de totalt 88 medlemmarna mött upp. Elisabeth Ekendahl, som varit ordförande sedan föreningen bildades, hade undanbett sig omval. I stället valdes Anna Haglund till ny ordförande, medan Elisabeth "flyttade ner" till en post som ledamot. Eva Hellström kvarstår som kassör, liksom Maria Götling fortsätter som sekreterare i ytterligare ett år. Ny i styrelsen blev Dagny Eriksson från Katrineholm, som blir ordinarie ledamot. Övriga i styrelsen är Christina Eriksson, ordinarie ledamot, samt suppleanterna Kerstin Götling, Tony Karlsson och Jan Ljungkrantz

I verksamhetsberättelsen kan man se att föreningen under det gångna verksamhetsåret bl a ordnat en julgransplundring, diskussionsträffar på vuxenreumatologen på Mälarsjukhuset i Eskilstuna, vattengympa och familjebad. Vidare har man gjort en weekendutflykt till Stockholm, och ett uppskattat studiebesök på GB-glass i Flen. Under hösten arrangerade man också en biokväll, där 31 medlemmar deltog. Biokvällen avslutades med ett besök på Mc Donalds.

I december hade man en mycket välgjord och uppskattad utställning om Unga Reumatiker på Eskilstuna Stadsbibliotek. Det har hörts många uppskattande ord om den utställningen.

Sekreteraren i föreningen, Maria Götling 20 år, har gjort en fin och välbesökt datorhemsida för >Unga Reumatiker i Södermanland. Den hittar Du, som har tillgång till Internet, under adressen: <http://members.tripod.com/~ungreum/> Där hittar Du också länkar, bl a till den reumatikerlista som Maria har startat. Reumatikerlistan har f n 45 medlemmar, både äldre och yngre, som där kan utbyta tankar och erfarenheter. Adressen dit är: <http://members.tripod.com/~ungreum/list/list.htm>

Mer från stämman i nästa nummer

I början av maj 1999 hölls Riksorganisationen Unga Reumatikers tredje Riksstämma. Efter som Reumatikertidningen nr 3/99 hade manusstopp vid Riksstämmans hållande kommer ett reportage från Riksstämman i nästa nummer.

Utställningen på Eskilstuna bibliotek var inramad av ett byggstaket, klätt med grått papper, och med texten **BARN FÅR OCKSÅ REUMATISM** målat med stora bokstäver. Många blev intresserade och klev innanför staketet.

Innanför staketet hade man ett flertal olika informationstavlor som berättade om barnreumatism. Dessutom hade man lagt ut informationsbroschyrer och telefonnummer till kontaktpersoner.

När de riktigt tunga besluten ska tas i föreningen lånar man in en ordförandeklubba från Granit Design i Katrineholm. Den finns noterad i årets upplaga av Guinness Rekordbok som den största ordförandeklubban, 1, 213 meter lång och med en vikt av 29 kilo. På bilden syns delar av styrelsen, från vänster Kerstin Götling, Maria Götling, Eva Hellström, Jan Ljungkrantz, dåvarande ordföranden Elisabeth Ekendahl (med den ordinarie ordförandeklubban, en miniatyr av rekordklubban) samt Tony Karlsson.

Ordförande har ordet

Om du inte känner igen förpackningen beror det på att du fått ett billigare alternativ!

Är på apoteket igen för att hämta ut ytterligare en ranson av de mediciner, som jag tar för att få min kropp att fungera trots sjukdom och elände. De "lite" ovanliga preparat som jag numera använder mig av finns inte alltid på apoteket utan måste beställas. Så jag har ju lärt mig att det är bäst om man är ute i god tid.

När jag ska hämta medicinen på apoteket den bestämda dagen finner jag den i en ny förpackning. Frågar varför de burkar jag haft tidigare nu bytts ut mot betydligt större pappförpackningar. Får då det standardsvar som jag tror apotekspersonalen förmedlat många gånger nu: Om du inte känner igen förpackningen beror det på att du fått ett billigare alternativ!

Jag tittar lite misstänksamt på pappförpackningarna och ber att personalen ska öppna dem. Till min stora fasa inser jag att mina "dyra" medicinburkar bytts ut mot "billigare" pappförpackningar med varje tablett i en liten plastbubbla.

Som reumatiker inser jag snabbt att den förpackning som är billigare kräver både handkraft och tålamod för att få upp en tablett. Denna procedur ska sedan ske flera gånger per dag för att få fram en dagsranson av en medicinsort.

Det går inte säger jag till apotekspersonalen. Jag har annat att göra än att kämpa med sega medicinförpackningar flera gånger per dag. Apotekspersonalen förstår mina behov och jag får byta sort.

Smyger sedan ut genom dörren med den "dyra" medicinburken. Men samtidigt blir jag arg för de förpackningar som en gång gjorts greppvänliga på vanliga "reumatiker preparat" försvinner om man får ett billigare alternativ.

Sara Hjalmarsson, Ordförande

Vinterläger -99

Deltagare: Linda Johnsson, Jennie Ohlson, Anna Ageberg, Ingela Gustavson, Sara Hjalmarsson, Jannicke Erlandsson, Ida Jeppson, Mattias Svensson, Daniel Ingren

Vi är tretton stycken som har samlats på Stockholms central för att tillbringa knappt en vecka bland svenska Årefjällen.

Klockan åtta påskdagens morgon står vi på perrongen i Åre och gnuggar nattåget ur ögonen. Bagage för ett helt kompani bars ut ur tåget och in i bilar för att sedan ta oss själva upp till hotellet. Vi bor fint. Mitt i skidbackarna på Sunwing Hotell. Tre lägenheter har vi att dela på där det idkas självhushållning. Hotellet är utrustat med poler, jacuzzi, bastu och massage för en anseelig summa pengar. Denna morgon äter vi gemensamt av Sunwings eminenta frukostbuffé. Det gjorde gott i trötta kroppar och hungriga magar. Sedan lite senare på dagen var det dags för en två timmars Skoter safari. I påskens strålande solsken for vi runt på sex skotrar i riktig fjällterräng. Fick lite geografisk och historisk guidning samt ett fika stopp vid en bevarad fåbodvall, där det bjöds på nygräddade våfflor med sylt och grädde. Väl tillbaka i lägenheterna, avslutades vår första fjälldag med att alla åt tacos i en av de tre lägenheterna.

Under veckans förmiddagar fanns det plats för olika aktiviteter. Antingen om du valde att ge dig ut i skidbackarna runtomkring hotellet, stannade hemma för att vila eller åkte med på någon av utflykterna. De två hyrbilarna vi hade for runt som skällade troll för att tillgodose allas behov och önskan. För de shopping-sugna tillbringades en förmiddag i Åre by. Inte mycket mer än renskav verkade finnas att handla men det

tuggades åtminstone frenetiskt av vissa resten av veckan. Åres Chokladfabrik med den berömda fjällkonfekten gick att avnjutas och inhandla i fina silverstrutar. Åreljuset var en annan utav utflykterna, där stöps det ljus enligt gammal tradition. Eller varför inte följa med upp en tur med kabinbanan. 1420 m ö h på toppen av Åreskutan har du magnifik utsikt över byn och hela fjällmassivet. Ett råd dock på vägen är dock, bara den minsta dimma nere i byn kan få dig med säkerhet att känna sig som doppad i ett glas mjölk på toppen, man ser ingenting. Det var på nerfärden som man kunde njuta av utsikten. Dimman började lättas och vi var ensamma om att åka ner. Tidigare var vi 60 personer på en yta av 10 kvm, vilket gav en riktig konservesburkskänsla. Fjällen är mastodonta. Stora gräddbollstoppar, så tysta så kraftfulla. Ingen kan nog undgå lugnet och tryggheten som omger dessa trakter.

Men varför åker då reumatiker till fjällen? Det är ju inte precis det bästa klimatet för väderkänsliga och stelbenta personer, att vurma och falla omkull är kanske inte heller så bra ed urkalkat skelett och proteser lite här och var i kroppen som kan hoppa ur led men det är helt klart värt priset om något skulle hända. Att sitta i sin ski-cart på toppen av backen och se allt detta vita runtomkring dig med granar och buskage som du förhoppningsvis lyckas undvika att fasta i, att ge sig hän och hämningslöst kasta sig ut för ett stup. Eftersom du sitt/ ligger i en ski-cart och har fyra skidor att åka med kan det gå ruskigt fort. Man har inte heller den uppsikten över backen

som en stående skidåkare har så allt som oftast kan du bli överraskad av backens konstruktion men det är ju en träningslek. För att kunna åka ski i cart måste du vara inskriven på Totalskidskolan. Det är dom som håller i uthyrningen och där igenom får du din personliga skidlärare som följer dig hela veckan, hack i häl har du honom i ett snöre åkandes efter dig. Du måste som ski-cart åkare alltid ha en skidlärare med dig om du inte tagit certifikat för åkande på egen hand. Men vi kan rekommendera att alltid ha någon vid din sida då du åker. Du kan tappa fart och hamna på ett flackt parti och bli stillastående. Man hoppar ju som sagt inte ur sitt skal och knuffar igång sig själv, kan man det så är meningen med ski-cart inte precis nödvändig. Alla kan åka ski-cart. Det är klart till sin fördel om du har en tränad överkropp, starka armar och händer men är underlaget dvs. snön bra så är det till största delen teknik ditt skidåkande hänger på. Men även människor med förlamningar, gravt nedsatt syn eller någon annan tänkbar åkomma leka Stenmark i backen och det tack vare att skidläraren som styr dig till rätta när du förlorar kontroll. Vi var väl några stycken som åkte in i både träd och buskar, avgränsande nät, några fick med sig liftpinnar och åkte över en och annan snowboard åkare.

Så är du sugen på lite äventyr, vågar du ta risker och vill prova något nytt, då tycker jag att just du är självskriven till nästa års vinterläger.

Kanske syns vi i backen.

Ida Jeppson

Medhjälpare: Joakim Andersson, Ylva Spånberger, Nicklas Svensson, Mikael Nyman (personlig assistent)

Den 3–10 april 1999 anordnade Unga Reumatiker ett vinterläger i Åre och vi var nio unga reumatiker och fyra medhjälpare som deltog. Resan skedde från Stockholms t-central med nattåget till Åre. Väl framme blev vi inkvarterade i tre lägenheter där vi hade självhushåll.

Första dagen i Åre åkte vi skoter i Ottsjö Mountain - ett vidsträckt fjäll med vacker orörd natur. Det var härligt att susa fram över snön - även om det gick lite väl fort ibland! Vi stannade till på en fåbod där vi fick fika. Under skoterfärden hade vi en guide med som berättade om fjällets natur, växt- och djurliv.

Väl hemma igen på Sunwing hotell

fanns möjlighet till att bada, basta eller bara ta det lugnt.

De följande dagarna på lägret gick vi i totalskiskolan, vilket är en skidskola för människor som har någon form av handikapp. Vi fick lära oss att åka ski-cart, som ser ut som en stol med skidor på. Ski-carten styrdes genom spakar och dessa kunde anpassas efter om eleven var mer svag i någon arm. Varje deltagare i totalskiskolan hade sin egen personliga skidlärare, vilket var mycket uppskattat (i alla fall av tjejerna!). Det var fantastiskt att upptäcka att människor med handikapp också kan delta i vinteraktiviteter som slalomåkning. Förutom vår grupp var det elever som hade någon form av utvecklingsstörning, var blinda eller saknade ben som deltog i totalskiskolan. Med rätt

hjälpmedel undanröjs handikapp.

Förutom detta hann vi med en del utflykter. Vi åkte upp med kabinbanan till Årevidden och beundrade den vackra utsikten, besökte en ljusfabrik och en chokladfabrik. Gissa om vi shoppade!

Det fanns även tid till fritid, vilket var skönt för man kan bli rätt trött av att vara ute i friska luften på dagarna.

Under veckan i Åre var det mest soligt väder och till och med lite varmt.

Det var ett mycket trevligt och uppskattat läger som vi hoppas kommer att återkomma till nästa år.

Ingela Gustavson

Anna och Jennie på väg på skotersafari

